SRPEN 2019

PŘÍSTAV

ČASOPIS FARNOSTI PUSTÁ POLOM

farnost.pustapolom.cz

Z obsahu:

- Povídka bez komentáře aneb Jak na to 02
- Na cestě s člověkem 03
- Oprava kaple v Kyjovicích 05
- Informační servis 06
- Bavíme se s církví 07
- Nejen dětská stránka 08

Pyšný člověk
nesnese pokárání…
(sv. Jan Maria Vianney)

POVÍDKA BEZ KOMENTÁŘE ANEB JAK NA TO

Luk řekl svému lukostřelci: „Prosím tě, nenapínej mne tolik, moc to bolí! A kdyby to šlo, povol mi trošku tětivu, bude se mi žít mnohem volněji. Mohl bys při tréninku střílet na poloviční vzdálenost, takže by to na tvůj výcvik vlastně nemělo žádný vliv.“

Lukostřelci se to moc nelíbilo, ale když jeho luk vytrvale škemral a vymýšlel záplavy dobrých důvodů, nakonec souhlasil. Trenér však byl neoblomný. „Buď budeš trénovat jako ostatní podle mých pokynů,“ řekl lukostřelci, „nebo si hledej jiného trenéra. Vlastně by tě mohl trénovat ten tvůj moudrý luk...“

Lukostřelec si nebyl moc jistý svým návrhem nových tréninkových metod, vycházejících ze zásady udržovat co nejlepší vztahy se svým nástrojem, právě proto, že potřeboval umlčet vlastní nejistotu, a tak vybuchl rozhořčeně: „Taky že půjdu, už vás nepotřebuji! Budu trénovat se svým lukem, a to ještě uvidíte, co my dva dokážeme! Sbohem!“ Sbalil si své "nádobíčko", přidal k němu několik terčů a zmizel, ani se neohlédl.

Lukostřelec tedy začal trénovat sám a po svém. Střílet na poloviční vzdálenost bylo mnohem pohodlnější. „To je paráda,“ říkal si, „ušetřím spoustu sil, které mi pak pomůžou zvítězit na závodech.“ Nespokojený luk okamžitě využil příležitost: „Kdybys vzdálenost cíle ještě víc zkrátil, ušetřil bys ještě víc sil a na soutěži bys byl zaručeně jednička!“ Ani nemusel příliš rozvíjet svou výřečnost, lukostřelec ho poslechl téměř bez váhání. Zlatý střed lukostřeleckého terče ho už nezajímal, jeho snažení bylo teď zaměřeno spíš k tomu, jak přesvědčit ostatní, že on měl pravdu. „To bude paráda, až za mnou na závodech přileze trenér a bude mne prosit, abych se vrátil do

družstva! Ale já se budu moc a moc rozmýšlet...“ zasnil se jednou, když svou metodu tréninku dovedl až k dokonalosti. Rozhodující střetnutí už bylo za dveřmi, a lukostřelec přišel na to, že nejvíc sil ušetří, když nebude střílet vůbec. Sundal z luku tětivu, aby si odpočnul i on, a celé dny si jenom povídali, jak zvítězí a jak budou slavní a důležití.

Konečně přišel dlouho očekávaný slavný den a pro našeho lukostřelce skončil přesně tak neslavně, jak si všichni myslíte. Jeho plány a představy se rozplynuly jako první sníh, zbylo z nich jen bláto. Jedno se však splnilo: Trenér za ním přišel a nabízel mu návrat - ba ještě víc, on ho o ten návrat opravdu prosil!

Ta prosba v lukostřelci cosi zlomila: „Čekal jsem, že se mi budete smát, že mnou budete pohrdat a roztrubovat po světě, že mám, co jsem chtěl a co jsem si zasloužil. A vy zatím... Vždyť bych měl prosit já vás! Prosím vás o šanci pro sebe, i pro svůj luk.“

Uběhl rok a zase probíhaly tytéž lukostřelecké soutěže. Hádejte, kdo vyhrál - a to hned dvakrát, v soutěži i nad sebou samým?!!

P. Václav Trmač

NA CESTĚ S ČLOVĚKEM

Léčebna dlouhodobě nemocných - po legalizaci eutanázie

... ale babi, vždyť tak trpíš. My bychom za tebou rádi chodili, ale víš, že to nejde. Kdybys tady podepsala, že souhlasíš s důstojným odchodem, tak pan doktor říkal, že vlastně jenom usneš a bude to pro tebe úleva. Víš, mám tě rád, ale takhle to přece nejde! … No tak babi, proč pořád nic neříkáš? … Dobře, když nechceš a jsi takový sobec, tak si tu buď. Chtěl jsem ti pomoci, ale myslíš jen na sebe...

Jen science fiction? V našich zamyšleních nad darem života stále ještě zůstáváme u oblasti eutanázie. Kam až snahy o její legalizaci zajdou? Těžko říct. Praxe ukazuje, že půjdou stále dál…

Před časem někteří poslanci nizozemského parlamentu podali legislativní návrh umožňující, aby lékaři mohli odmítnout zdravotní péči pacientům starším 70 let, pokud by nebyla dostatečně zajištěna kvalita jejich života.

Jak zmiňuje Robert Huneš, ředitel hospicu v Prachaticích, silně to připomíná nacistické Německo. I tam druzí určovali, kdo je a kdo už není hoden života. Život byl podřízen názoru druhého, který rozhodl, zda má či nemá hodnotu.

Nizozemí je známé průkopnictvím eutanázie. Robert Huneš dodává: „Před několika desetiletími připustilo asistovanou sebevraždu. Prokázal-li lékař, který ji prováděl, že splnil přísné podmínky (tzv. Rotterdamská kritéria), bylo upuštěno od trestního stíhání. Celý systém spatřil světlo světa za argumentace, že tento institut bude využíván ryze výjimečně, výhradně u pacientů s nesnesitelnými bolestmi atp. Roky běžely. Dnes se nejen v této zemi, ale například i v Belgii zabíjejí lidé po tisících ročně. Eutanázie byla v Nizozemí i Belgii legalizována roku 2002. Později stačila k žádosti o asistovanou sebevraždu nikoli nesnesitelná bolest (tu umí moderní medicína účinně zaléčit), ale unavenost životem. Jako důvod postačuje uvést, že mne již „nebaví žít". Samozřejmě, je to opisováno vznosněji, jako třeba „můj život již byl naplněn" apod. Dnes asistovaná sebevražda představuje 4 % všech úmrtí v Nizozemsku. Po čase se ukrojilo další kolečko salámu. Belgie v roce 2014 schválila eutanázii pro nevyléčitelně nemocné děti bez omezení věku. Jako první na světě.“

Kam ještě je možno zajít? Eutanázie při psychickém utrpení, které přece bývá horší, než fyzické? Umožnění usmrcení postižených novorozenců, které se nepodařilo usmrtit v rámci prenatální diagnostiky? Umožnění usmrcení mentálně těžce postižených lidí? Odmítnutí péče o „přestárlé“ v rámci záchrany důchodového a zdravotního systému? Opravdu jen science fiction?

OPRAVY KAPLE V KYJOVICÍCH

Od roku 1851 stála dřevěná kaple v Kyjovicích poblíž školy, v místě kde je pomník padlým v I. světové válce. V třicátých letech minulého století přestala být vyhovující, a proto se začalo uvažovat o stavbě nové kaple.

V lednu 1922 bylo rozhodnuto na valné hromadě obce, že se tato stavba bude realizovat a 15.9.1929 byla nová kaple posvěcena biskupem Josefem Schinzelem. V září 2019 to bude tedy 90 let od jejího posvěcení.

V lednu 2019 jsme se jako Kyjovičtí farníci a lidé, kterým není osud naší kaple lhostejný, rozhodli, že se pokusíme získat dotaci na opravy interiéru kaple. Ministerstvo zemědělství vyhlásilo dotační program na **údržbu a obnovu kulturních a venkovských prvků.**

Připravovaly se podklady - celkem 16 příloh žádosti. Díky Martinovi Hrbáčovi, Janu Halířovi, Vladimíře Galejové, Miroslavě Rychtářové, manželům Kučerovým a mnoha dalším se povedlo o dotaci požádat.

Žádost o dotaci s názvem **“Oprava figurálních nástěnných maleb v triumfálním oblouku a výmalba kaple sv. Víta v Kyjovicích”** podal pan Kubík z biskupství neprodleně po otevření registrace, dne 4.2.2019 v 1:22 hod. Naše žádost byla zaregistrovaná pod pořadovým číslem 78, a to bylo pouze 1 hodina a 22 minut od spuštění registrace. Toto ukazuje obrovský zájem o tyto dotační tituly. Naše dotace ve výši 140 000 Kč byla schválena Státním zemědělským intervenčním fondem (SZIF) v pátek 28.6.2019. Zastupitelstvo obce schválilo 200 000 Kč z rozpočtu obce na opravy kaple.

1.7.2019 došlo k vystěhování kaple, přišlo pomoct 15 farníků, moc děkuji všem dobrovolníkům!

Opravy zahrnují stolařské práce (lokální opravy lavic, podlahy v lavicích, oprava nebo výměna dřevěných hranolů pod lavicemi,

oprava obložení), drobné opravy a přesuny zásuvek, opravy a doplnění světel. Poté dojde k zakrytí lavic, aby nedošlo k poškození a restaurátor, MgA. Tomáš Skalík, začne se stavbou lešení nad lavicemi. Jeho úkolem je opravit praskliny na stropě, restaurování malby v triumfálním oblouku a výmalba celé kaple včetně zpovědnice a zvonice.

Předpokládané ukončení prací a nastěhování vybavení zpět do kaple bude v 1., popř. v 2., týdnu v srpnu 2019.

Mše svaté se budou až do odvolání sloužit v Sokolovně. A tak pevně věřím, že se nám podaří 90. výročí posvěcení kaple v Kyjovicích důstojně oslavit v již opravené kapli.

S přáním všeho dobrého. Petr Pchálek

INFORMAČNÍ SERVIS

POZNAMENEJTE SI DO SVÝCH DIÁŘŮ:

- čt 01.08. – v kapli v Hlubočci od 17.15 hod. **sv. smíření** a v 18.00 hod. **mše svatá s udílením sv. pomazání nemocných**
- pá 02.08. – od 17.15 hod. příležitost ke **sv. smíření** (1. pátek)
- pá 09.08. – od 08.00 hod. **v Domově na zámku** v Kyjovicích svátost smíření a bohoslužba slova se svatým přijímáním; potom návštěvy nemocných na pokojích
- ne 11.08. – při bohoslužbách **sbírka na opravy kaplí, v Pusté Polomi na vybudování Komunitního centra**
- čt 15.08. – **slavnost Nanebevzetí Panny Marie;** mše svaté v Kyjovicích v 09.00 hod. a v Pusté Polomi v 18.00 hod.
- pá 16.08. – dopoledne **návštěvy nemocných** v Kyjovicích, Hlubočci a Podvihově
- pá 23.08. – dopoledne **návštěvy nemocných** v Pusté Polomi
- ne 01.09. – v Hlubočci **mše sv.** mimořádně v 18.00 h. (dožínky)
- ne 01.09. – vyjde další číslo **farního časopisu**

BAVÍME SE S CÍRKVÍ

Eutanázie

Včera večer jsme s mojí ženou vedli trošku hlubší rozhovor o různých životních situacích. Přišla řeč i na eutanázii.
K tomuto senzibilnímu tématu o volbě mezi životem a smrtí jsem poznamenal: „Nechci, abys mě nechala žít v takovém stavu, kde bych byl závislý na přístrojích a živen tekutou stravou z nějaké flašky. Kdybys mě někdy takhle viděla, vypni ty mašiny, které mě udržují naživu.“ Ona vstala, vypnula televizi i počítač a moje pivo vylila do záchodu… ☺

Malá chyba v adrese

Manželský pár středního věku ze severní části USA se rozhodl na počátku zimy v době internetových začátků strávit nějakou dobu na teplém jihu dole na Floridě. Do hotelu přijel muž o něco dříve, aby vše připravil.
Po příjezdu šel na pokoj, objevil tam počítač a rozhodl se své ženě odeslat e-mail. A protože se spletl v adrese, tak jeho zpráva dorazila do Houstonu na počítač vdovy po pastorovi, která se právě vrátila z pohřbu svého muže. Chtěla zkontrolovat poštu, jestli tam jsou nějaké kondolence. Její syn ji nalezl v bezvědomí před obrazovkou a na ní si mohl přečíst:
Milovaná ženo, jsem už na místě. Určitě jsi překvapená, že máš ode mne zprávu. Mají zde už i počítače a je možnost zaslat e-mail nejbližším. Ubytoval jsem se a vše je připraveno na Tvůj zítřejší příchod. Těším se na setkání. Doufám, že Tvá cesta bude stejně bezproblémová jako byla ta moje.
P.S. Tady dole je opravdu horko. ☺

NEJEN DĚTSKÁ STRÁNKA

Nejen k vybarvení,
taky k zamyšlení…

Nejen o cestách prázdninových,
taky o cestách životních…

PĚKNĚ MI TA CESTA UBÍHÁ!
ŠKODA, ŽE UŽ NEVÍM, KAM JDU!

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Pustá Polom. NEPRODEJNÉ!
Dodavatel spotřebního materiálu pro tiskárny:
Dalibor Hanus – KANCLSERVIS, tel. 777 881 428